

SPORTMATERIALEN

uitspraken van leerlingen over het belang van sport.

- “Sport is heel zinvol, ik sport dan ook bijna dagelijks, onder het motto ‘een gezonde geest in een gezond lichaam’.”
- “Sport is belangrijk in mijn leven, niet alleen als ik mij verveel, maar ook als ik mij soms wil uitleven of even afstand van iets wil nemen. Ik denk dat je door sport ook meer geconcentreerd kan nadenken. Als ik sport, kan ik met een heldere geest weer verder met waar ik aan bezig was.”
- “Ik vind sport zinvol omdat je zo nieuwe mensen kan leren kennen en zo kan je je dan ook amuseren. Het belangrijkste is dat je je goed voelt in de groep.”
- “Sport is zinvol omdat je gelooft dat je het kunt doen en kunt je dromen er mee waarmaken. Het toont ook aan dat als je ergens in gelooft, dat je dat kan bereiken.”
- “Sport geeft mij vaak inspiratie wanneer ik een slechte dag heb en doet me stilstaan bij wat echt belangrijk is.”
- “Sport geeft mij het geloof dat ik het kan halen. Het geeft mij motivatie.”
- “De zin van sport zit voor mij in het werken aan mijn lichaam. Ik vind dat je je lichaam echt goed moet onderhouden. Sport is daar ideaal voor.”
- “Voor mij is sport ontspanning, even aan niets moeten denken, grenzen verleggen,...”
- “Ik ga enkele keren sporten per week. Voor mij is dat een beetje ontspanning en om tot rust te komen als we veel werk hebben voor school. Ook kan ik mijn gedachten verzetten als er iets gebeurd is in de familie of met vrienden.”
- “Als ik sport, is het om te winnen. Ik hou van de voldoening van het winnen of om te verliezen maar toch er een heel gevecht van te maken met een waardige tegenstander. Dat geeft me een gevoel van voldoening en dat gevoel vind ik zinvol aan sport.”

Sporters als moderne goden

Sporters worden als 'helden', 'goden' beschreven. Ook de vergelijking met het 'lijden' en de 'verrijzenis' komt vaak voor, vooral in de duursporten. Vooral bij de Vlaamse wielervedstrijden in het voorjaar (rond Pasen).

Een wielrenner is een mens die op weg is, die het ene moment triomfeert en het andere moment afgrondelijk lijdt. Palmzondag en Goede Vrijdag in één wedstrijd, zo beschrijft de verslaggever het. Wat vinden de leerlingen daarvan?

Vergelijk deze twee prenten. waarom zijn die naast elkaar gezet? Terecht?

Sportgoden

In het programma 'Superfans' maken we kennis met een man die een ontzettend grote fan is van Eddy Merckx en in alles zijn idool wil imiteren. In deze video zegt hij letterlijk dat Eddy Merckx God is, nee hij is zelfs groter dan God. En net zoals God Jezus uitzond, vindt hij zichzelf een soort van incarnatie van Eddy Merckx.

De afgelopen jaren lijken er meer helden van hun voetstuk gevallen te zijn dan er zijn opgehesen. De rij lege sokkels is lang: na Lance Armstrong, Marion Jones, Oscar Pistorius en vele Russische atleten. Atleten die groter leken dan gewone mensen, als halfgoden afgeschilderd door hun management, media en sponsors. De aandacht voor hun val duidt op het einde van het extreme creëren en vereren van helden. Sporters worden weer mensen.

Vallende helden maken de verhalen van de sporters alleen maar nog mooier. Daar geldt een beperking voor: ze dienen hun pieken en dalen te ervaren op het sportveld. Niet erbuiten. De sporters die het hardst zijn gevallen overstegen hun sport en werden een held buiten de lijnen van

het veld. Ze waren de eersten, vaak taboe doorbrekend, die tot de top van de Olympus reikten. Hun verhalen waren zo perfect: te mooi om waar te zijn. Atleten zijn helden en krijgen aandacht behorend bij helden, maar het zijn geen (half)goden. Die bestaan alleen in mythes. Atleten zijn ondanks hun geweldige prestaties mensen, net als jij en ik. En als mensen net als Icarus te hoog proberen te vliegen en te dicht bij de zon komen, dan volgt onherroepelijk de val.

<https://youtu.be/yNULGZViKcA>

Nike. De godin van de overwinning en de winst

Nike. Het bedrijf uit Beaverton is vernoemd naar de Griekse godin van de overwinning. Nike heeft een feilloos gevoel voor een goed verhaal. En heeft zich de afgelopen 29 jaar (sinds Michael Jordan in 1984) gespecialiseerd in het omvormen van superbe atleten tot iconen. Daar had Nike baat bij, het is inmiddels het grootste sport- en kledingbedrijf ter wereld met een omzet van 24 miljard dollar. Daar hadden de atleten baat bij, Michael Jordan verdient op zijn 50e nog steeds een geschatte 80 miljoen dollar per jaar.

(...) Maar met de opkomst van social media lijkt de eenzijdige manier van helden creëren voorbij. Helden op social media blijken mensen, geen halfgoden. Ze zijn niet perfect. En hebben weer direct contact met de mensen die hun prestaties zo waarderen. In de social media doen originele en authentieke mensen het beter dan gemythificeerde mensen.

Iedereen een held? Er is een kentering zichtbaar.

Nike portretteerde bij de vorige Olympische Spelen nadrukkelijk de gewone sporter als held. Individuele amateursporters krijgen steeds meer podia om een held te zijn: Runkeeper post je resultaten op Twitter en Facebook en de Rotterdam Marathon zet al zijn finishers in het zonnetje op zijn website. Betekent dit dat de maken van helden voorbij is? Voorlopig nog lang niet. Nike investeert naar verluidt 200 miljoen dollar in de ideale schoonzoon Rory McIlroy. Usain Bolt maakt een tour langs de voetbal- en basketballvelden. En Wiggo kreeg, zeker in het Verenigd Koninkrijk, meer aandacht dan Armstrong. We zien met zijn allen gewoon erg graag helden. Maar de extreme mythificatie van de jaren 80 en 90 is voorbij. De nieuwe held is menselijk, authentiek en benaderbaar.

Touchdown Jesus

In Notre Dame, Indiana, in de Verenigde Staten, is een groot kunstwerk, dat in 1964 aan de Hesburgh Bibliotheek werd geïnstalleerd, zichtbaar in het football stadion. Het kunstwerk wordt Touchdown Jesus genoemd. Het torent boven het stadion uit...

<http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/b/b3/TDJesus.jpg>

http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/7/7a/Ndstadium_basilica_dome_tdjesus.jpg

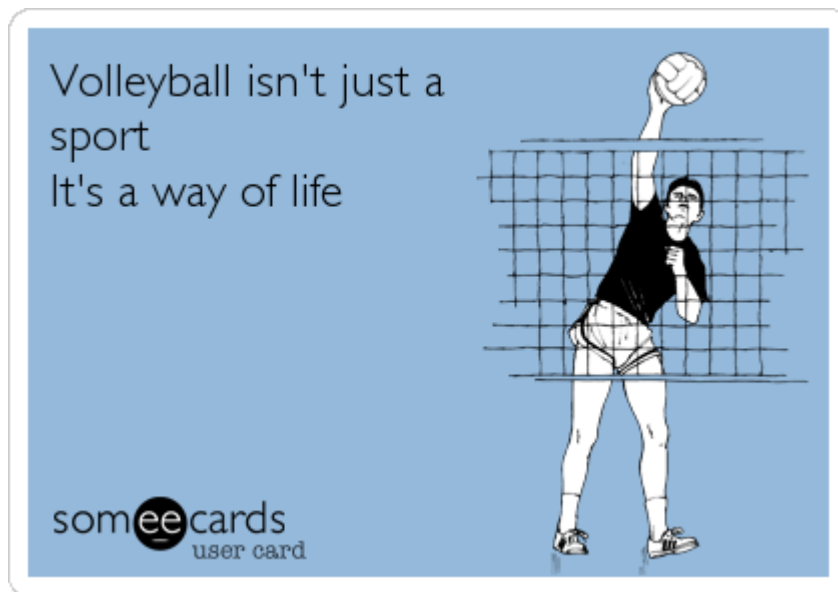
Tim McGraw maakte een lied hierop

I dusted off my Bible today
Read the words and read yeah, every word He said
He talked about forgiveness and a better way
I raised my hands above my head and I said
Touchdown Jesus
Touchdown Jesus
There was a little girl just down the street
They were prayin' for a miracle but runnin' outta hope
Some stranger was an angel and he gave her what she needed
You oughta see her today, that was ten years ago
Touchdown Jesus
Touchdown Jesus
That's just another stone he rolled away
All He needs is just a little bit of your faith
And it's touchdown Jesus
Touchdown Jesus
Old man was losin' his battle with the liquor
Ruined his name and brought his family shame and pain
Then he stumbled into church one day and he found something bigger
Beat the devil at his own game and he poured him down the drain, yeah
Touchdown Jesus
Touchdown Jesus
That's just stone he rolled away
All He needs is just a little bit of your faith
And it's touchdown Jesus
Oh, touchdown Jesus
That little girl turned twenty one today
That old man well he found himself a better way
Touchdown Jesus
Touchdown Jesus
Touchdown Jesus
Touchdown Jesus
Hey, touchdown Jesus
Oh, touchdown Jesus
Yeah there's a single mom at her kid's graduation
(Touchdown Jesus)
There's a sinner on his knees down in front of the congregation
(Touchdown Jesus)
Oh, touchdown Jesus
Hey, touchdown Jesus
Come on
Touchdown Jesus
(Touchdown Jesus...)
(Touchdown Jesus...)
(Touchdown Jesus...)
(Touchdown Jesus...)

Tim McGraw: Touchdown Jesus (3:53)
CD: Emotional Traffic
https://youtu.be/amAb_jGUET8

Sport als way of life

<http://static.someecards.com/someecards/usercards/MiAxMy00ZDhiOGFkMiYyMDI0NDdk.png>

De versporting van alles, zelfs van het geloof

De band tussen geloof en sport is de laatste jaren weer sterker geworden. Niet alleen door geloof dat 'toegevoegd' wordt aan sportevenementen, maar ook door de 'versporting' van geloofsbelevissen. Denken we maar aan de fiets- en wandelroutes naar Santiago de Compostela. Voor sommigen is het sportieve afzien de opstap naar een authentieke bedevaart. Het zij zo: Gods wegen zijn ondoorgroendelijk.

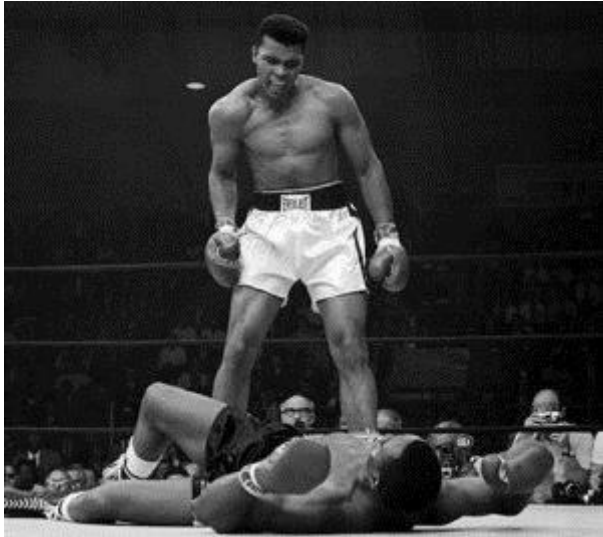
Paulus over sport en geloof

[24] Weet u niet dat van de atleten die in het stadion een wedloop houden er maar één de prijs kan winnen? Ren als de atleet die wint. [25] Iedereen die aan een wedstrijd deelneemt beheerst zich in alles; atleten doen het voor een vergankelijke erekrans, wij echter voor een onvergankelijke. [26] Daarom ren ik niet als iemand die geen doel heeft, vecht ik niet als een vuistvechter die in de lucht

slaat. [27] Ik hard mezelf en oefen me in zelfbeheersing, want ik wil niet aan anderen de spelregels opleggen om uiteindelijk zelf te worden gediskwalificeerd. (1 Kor. 9,24-27)

Sporters over hun geloof

Muhammad Ali

<http://www.wpodfm.com>

Wanneer je me in de boksring zag, ging het er niet alleen om mijn tegenstander te verslaan. Mijn vechten had een doel. Ik moest succes behalen om mensen ertoe te bewegen te luisteren naar de dingen die ik te zeggen had. Ik bokste om de wereldtitel zwaargewicht te winnen, zodat ik de straat op kon om te zeggen wat ik op mijn hart had. Ik wilde naar de mensen toe gaan, bij wie werkloosheid, drugs en armoede deel uitmaakten van het leven van alledag. Ik wilde een kampioen worden die voor iedereen toegankelijk was. Ik hoopte anderen te inspireren om hun leven onder controle te krijgen en te leven met trots en zelfbewustheid. Ik dacht dat ze misschien, als ze zagen dat ik mijn leven leidde op de manier waarop ik het verkoos te leiden – zonder angst en vastberaden – de risico's zouden durven nemen die hen konden bevrijden.

Ik wist dat mijn bokscarrière niet lang zou duren. Ik moest duidelijk, trots en vol zelfvertrouwen overkomen. De wereld keek naar me, en ik wist dat veel mensen niet alles aan me aardig vonden. Maar soms hoef je alleen maar adem te halen, en onmiddellijk hebben mensen al een mening over de manier waarop je ademhaalt. Ik kon niet leven op een manier zoals anderen dat van me verlangden. Als ik in Louisville was gebleven en geen bokser was geworden, had ik kunnen doodgaan en dan zou ik nooit het nieuws hebben gehaald. Maar omdat ik bokste, en won, schonken mensen aandacht aan wat ik te zeggen had. Ik moest die aandacht gebruiken om mijn echte doel te bereiken. Uit Muhammad Ali, met Hana Yasmeen Ali, *Ziel van een vlinder. De reis van mijn leven*

Romelu Lukaku over zijn geloof

http://www.101greatgoals.com/wp-content/uploads/2014/01/efc__1390304567_lukaku.jpg

In deze aflevering van *Reyers Laat* zegt Belgisch topvoetballer Romelu Lukaku onder andere “Ik geloof gewoon in God en ik denk als God deze weg voor mij heeft uitgestippeld, dan is het nu eenmaal zo.” De interviewster vraagt of hij deze uitspraak ook echt meent en Lukaku antwoordt overtuigd bevestigend en vertelt dat hij thuis katholiek is opgevoed.

Deze woorden zijn te horen vanaf minuut 27 van de uitzending. Het is interessant om ook andere fragmenten uit het gesprek aan de leerlingen te laten zien, omdat Lukaku ook vertelt over zijn levensverhaal, over hoe hij van dromen doelen maakt,...

<http://www.canvas.be/programmas/reyers-laet/8d0f85ea-cf86-41f6-98a2-08a24008fad3>

Sport en bijgeloof

Hans Van Alphen is een vrij nuchter persoon. Maar toch merkt hij dat er gedraginkjes zijn die terugkomen. “Zo eet ik de dag van een tienkamp heel weinig zuivelproducten. Appels eet ik al helemaal niet”, zegt Van Alphen. “Toen ik voor het eerst over 2 meter ging, had ik speciale zooltjes in mijn schoenen. Die droeg ik omdat ik last had van mijn hielen. Nog het hele jaar heb ik met die zooltjes gesprongen. Ook al had ik geen last meer.”

Evi Van Acker heeft haar bronzen medaille op de Olympische Spelen niet alleen te danken aan haar intussen bekende supervlecht. Ook haar talismannen brachten haar geluk in Londen.

Van Acker: “Ik heb er drie. Sir George is een geel eendje, Miss Emily is een plastic hondje met veel kleuren en King Julian lijkt wel uit de tekenfilm Madagascar te komen. Dat trio brengt me geluk.”

Maar de absolute nummer 1 is **Kim Clijsters**. Zij heeft te veel geluksbrengers om op te noemen. Op weg naar de Olympische Spelen wist ze te vertellen dat haar portefeuille en haar tennistas er vol mee zaten. “Er zijn dingen die ik van mijn papa Lei bijhoud, maar even goed dingen die ik van fans toegestuurd kreeg. Zo zijn er mensen die iets meebrengen voor mij vanuit Lourdes. Dat houd ik bij.” “Eén van de redenen waarom ik geloof in een leven na de dood is een knoop die ik vond tijdens een voetbalmatch van mijn neefje. Het was een wedstrijd KV Mechelen-Standard. Jada raapte er een knoop op en die stak ik in mijn zak. Even later zie ik dat daar LC opstaat, de initialen van Lei Clijsters. Dat zijn momenten die ik speciaal vind.”

Sven Nys is dan weer niet echt bijgelovig. Zijn zoon Thibau gaf hem ooit eens een fopspeen mee met het opschrift “Papa is de beste”, voor een belangrijke Wereldbeker-wedstrijd in het mountainbike.

“Toch wist ik me daar niet te kwalificeren voor de Olympische Spelen. Daar stopte het dus”, zegt Nys. “Maar sowieso bel ik de avond voor een prestatie met mijn familie. Ik heb ook graag dat ze erbij zijn op het ogenblik dat een prestatie wordt geleverd. Hen nog even zien bij de start, snel een berichtje sturen: dat geeft me wel kracht.”

Bijgelovige rituelen

Ze lijken zo sterk, stoer en onaantastbaar: die voetballers als ze op het veld staan. Wat je niet ziet is dat ze in de kleedkamer soms allerlei rituelen uitvoeren voor geluk tijdens de wedstrijd.

40% van alle bijgelovigheden vindt plaats in de kleedkamer, vlak voor de wedstrijd. Veel gelukshandelingen worden op weg naar het veld uitgevoerd. De rituelen lopen uiteen, van gelukssnor tot speelgoedkonijn.

Een Londens elftal had eens veel nederlagen te verduren. De spelers dachten dat er een kwade geest in hun midden was. Overal waar ze als elftal logeerden, was altijd dezelfde journalist. Hij was altijd vriendelijk, maar toch dachten de spelers dat hij de oorzaak was van hun tegenslagen!

De vrouw van een speler moet thuis de ramen wassen tijdens de wedstrijd. Waarom? Omdat ze dat ook deed toen haar man een grote overwinning boekte.

Zelfs iets doodnormaals een lunch krijgt een bijgelovige lading bij voetbal. De volgorde waarin ze gaan zitten is voor sommige spelers erg belangrijk. Ook de manier waarop het voedsel wordt gegeten verloopt soms volgens bijgelovige voorschriften.

De spelersbus moet dezelfde route naar het veld nemen als de vorige keer dat het team op dat veld won.

Veel spelers moeten op een bepaalde manier de kleedkamer binnenkomen: altijd als eerste of als laatste bijvoorbeeld. Een ander moet er altijd precies 40 minuten over doen om zich te verkleden.

Weer een ander drukt altijd al zijn ploeggenoten de hand voor hij de kleedkamer verlaat.

Aankleden is voor sommige spelers een bijzondere aangelegenheid. De ene speler doet zijn voetbalbroekje aan voordat hij zijn jasje uittrekt. De ander trekt zijn voetbaltenue aan, dan weer uit, en dan weer aan. Weer een ander moet zijn schoenveters 3 keer losmaken en weer in de schoenen rijgen.

Rare dingen die Morris tegenkwam:

- Lichtbruin knuffelbeertje
- geluksveters
- geluksschoenen
- de neuzen van de voetbalschoenen nat maken met whisky of water
- het gras ritueel aanraken
- een kruis slaan tussen de duimen
- schoenen uit- en weer aantrekken
- doelpalen kussen
- altijd dezelfde kledinghaak in de kleedkamer gebruiken
- in de tunnel altijd de bal 3 keer tegen de muur stuiten
- zo vaak mogelijk de neus snuiten

De Engelse voetballer Jackie Charlton geloofde dat het geluk bracht om altijd als laatste speler het veld te betreden. Daarom wilde hij geen aanvoerder worden: dan zou hij voorop moeten lopen en dus als eerste het veld betreden. Hoe raar al deze bijgelovige handelingen ook lijken, ze helpen wel. Ze brengen geen geluk, maar ze geven de speler wel zelfvertrouwen. Als de speler zelf gelooft dat hij door een bepaald ritueel beter gaat spelen, gebeurt dat vaak ook. Daarom, zegt Desmond Morris, zal bijgeloof altijd blijven bestaan in de sport.

Morris, Desmond. *Spel om de bal*. Uitgeverij Scheffers bv, Utrecht. 1996.

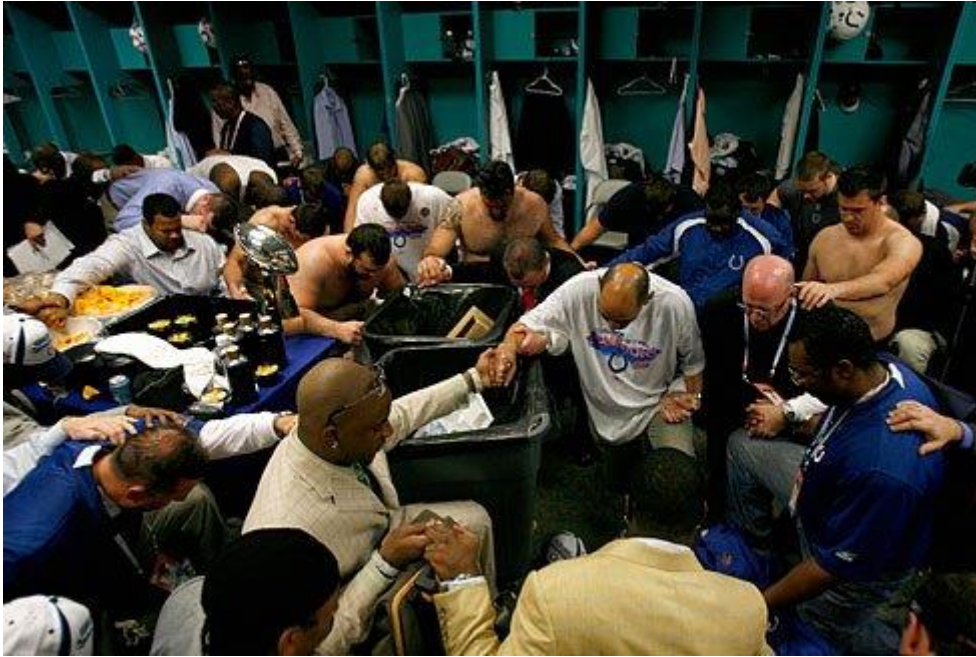
Bidden voor succes

<http://beashayleesayers.files.wordpress.com/2012/06/praying.jpg>

<http://beashayleesayers.wordpress.com/2012/06/10/supernatural-doping-in-sport/>

http://atheistetiquette.files.wordpress.com/2010/01/football_prayer.jpg?w=980&h=654

SMP0002581 [RF] © www.visualphotos.com

<http://www.ronaldo7.net/news/2013/01/cristiano-ronaldo-621-praying-to-god-during-a-soccer-match-in-2013.jpg>

De kapel van FC Barcelona

3. FC Kapel

Deze is in 1958 in gebruik genomen en in 1982 gezegend door Paus Johannes Paulus II. Een last-minute kans voor de spelers om één of twee gebedjes te doen.

De kapel van het stadion

Zichtbaar geloof

Radamel Falcao

<http://nielsnorg.nl/wp-content/uploads/2012/10/falcao.png>

Radamel Falcao, spits van Atletico Madrid, na de gewonnen Europa League finale 2011-2012

Geloven in jezelf

Tom Boonen vertelt

“Voor wie de boodschap nog niet begrepen heeft: de Ronde van Vlaanderen is mijn wedstrijd. Mijn beperkte maar krachtige explosiviteit is perfect geschikt om elke helling op topsnelheid naar boven te rijden. Geef me een helling van drie kilometer en ik moet afhaken.

Veel heeft ook te maken met het geloof in eigen kunnen. Ondertussen weet ik van mezelf dat ik iedereen minstens kan volgen op de Vlaamse hellingen en ik weet dat er weinigen mij kunnen volgen. Dat geeft meteen een mentale voorsprong.

Ik was ook de sterkste. Voor het eerst in mijn leen slaagde ik er in om en klassieker naar mijn hand te zetten. Na drie jaar van profkoersen had ik eindelijk voldoende kracht en inzicht opgebouwd om de zwaarste eendagswedstrijd ter wereld te domineren en af te ronden zoals ik dat zelf wilde. Ik zat samen met Peter Van Petegem en Andreas Klier de hele dag voorin en samen maakten we er een helse tocht van. Ik zat goed, had de perfecte benen en voelde dat ik nog heel wat reserves op overschot had. De aanval van Peter op de Muur van Geraardsbergen en die van Klier op de Bosberg kon ik probleemloos volgen. Toen begon het me te dagen. Wanneer je een concurrent alles uit de kast ziet halen in een demarrage en je rijdt zo tot bij hem, dan put je daar je kracht uit. De kaarten worden op tafel gelegd en jij hebt de hoogste troef.

Op zulke momenten trek ik ook de koptelefoontjes uit mijn oren. Dan hoef ik ook geen sportleider die me toeschreeuwt wat ik moet doen of hoe de tegenstand het doet. Dan gaat het enkel om mezelf. Als ik in topvorm ben, kan de tegenstand toch niet volgen, dus hebben oortjes geen enkel nut meer. Dat klinkt misschien hovaardig, maar dat zijn nu eenmaal de koersinstincten waarop ik terugval. Daar denk je niet rationeel over na. Op zo’n moment weet ik gewoon dat ik de sterkste ben. Ik lig de avond voordien niet in bed te bedenken of ik die oortjes zal uitdoen op de Bosberg of op de Muur van Geraardsbergen, nee, dat doe ik gewoon zonder nadenken.

Uit Tom Boonen, *Mijn verhaal*.

Sportquest

Op 29 juli 2014 zond TV Oost een reportage uit over Denderleeuwse jongeren die op basketbalkamp zijn. Wat dit zo speciaal maakt, zijn twee elementen: (1) de lesgevers zijn Amerikaanse basketballers en (2) de combinatie van basketbal en geloof. De Amerikanen vertellen niet enkel over basketbal maar ook over hun geloof. SportQuest is een organisatie die jongeren met verschillende achtergronden (cultuur, geloof, levensstijl, taal) samen brengt rond het Evangelie en eveneens rond sport. Deze combinatie blijkt zeer geslaagd. Jongeren kunnen zo tijdens het vakantie het fysieke en het spirituele met elkaar verbinden

<http://www.tvooost.be/nl/2014-07-29/denderleeuwse-jongeren-krijgen-initiatie-basketbal>

Extreme sporten

<http://images-mds.staticskynet.be/NewsFolder/original/SKY20100708034052EM.jpg>

[mds.staticskynet.be/NewsFolder/original/SKY20100708034052EM.jpg](http://images-mds.staticskynet.be/NewsFolder/original/SKY20100708034052EM.jpg)

[http://images-](http://images-mds.staticskynet.be/NewsFolder/original/SKY20100708034052EM.jpg)

The Hunger Games

http://1.bp.blogspot.com/-Xvi3xe05yF4/UplclUX5_pl/AAAAAAAAALb8/ROPpe3cA6Rs/s1600/May-the-Odds-be-Ever-in-Your-Favor-the-hunger-games-33197027-667-500.png

Panem

Prijs u gelukkig dat u in het lieflijke België woont, en niet in Panem, het grauwe, postapocalyptische land waar 'The Hunger Games' zich afspeelt. Panem – niet toevallig afgeleid van de Latijnse uitdrukking 'panem et circenses' ofte 'brood en spelen' – is alles wat er in de verre toekomst overblijft van de door milieurampen en kernoorlogen getroffen Verenigde Staten. De elite houdt zich op in het Capitool, de futuristische hoofdstad waar genotsucht en decadentie hoogtij vieren (op feestjes serveren ze er drankjes die je doen kotsen, zodat je snel verder kunt schransen – kun je nagaan). De meeste inwoners van Panem leiden evenwel een hondenleven in één van de twaalf miserabele Districten.

Lang geleden, in de Donkere Dagen, hebben de Districten het één keer gewaagd om in opstand te komen tegen het Capitool, maar de rebellie werd hardhandig neergeslagen en District 13 werd in een verschrikkelijke vergeldingsactie met de grond gelijk gemaakt. Yep, Panem is duidelijk Plopsaland niet, en het toekomstbeeld dat 'The Hunger Games' op uw netvlies kerft, mag minstens even onheilspellend worden genoemd als dat uit '1984', 'Fahrenheit 451' of 'THX 1138'.

Hongerspelen

Ter vermaak van de massa, maar ook om de bevolking eraan te herinneren dat ze maar beter niet in opstand komen, wordt in Panem ieder jaar een bijzonder evenement georganiseerd: de beruchte Hongerspelen. Vierentwintig door het lot uitgekozen jongeren – twee uit elk District – worden gedwongen om mekaar te bekampen in een met valstrikken en boobytraps bezaaide Arena – tot er eentje overblijft. En dat allemaal live en rechtstreeks op televisie. Een sadistische regisseur introduceert vanuit een hightechcontrolecentrum geregeld nieuwe dreigingen, zoals gemuteerde wespen, giftige bessen of uitgehongerde aanvalshonden.

Wie de eerste film heeft gezien, weet dat het er in de Arena verrassend wreed aan toegaat. (...)

Sport brengt mensen samen

<http://sendaathletics.com/wp-content/uploads/2013/08/Soccerconnectspeople.jpg>

'Politiek verdeelt de mensen, sport brengt mensen samen. Het bewijs is nogmaals geleverd. Philippe Gilbert, Nicolas Colsaerts, Kim en Justine, de Rode Duivels. Het is de magie van de sport dat zulke mensen het land verenigen. In die zin betekent het veel voor mij.'

Marc Wilmots, in *De Standaard*, 18 oktober 2012

http://s8.hbvl.be/ahimgpath/assets_img_gvl/2012/10/17/2395081/belgie-schotland-best-bekeken-wedstrijd-van-rode-duivels-in-10-jaar-id3566716-1000x800-n.jpg

Sport en verbinding: een project

‘Sport brengt mensen letterlijk en figuurlijk bij elkaar. Hier in Hillbrow maken jullie met dit project sport beschikbaar voor iedereen. Het is een unieke kans voor iedereen die mee doet. Jullie dragen bij aan de ontwikkeling van jonge mensen. Ik citeer: ‘Empowering young persons with requisite skills and, of course, evaluate progress made in the transformation of sport in particular, but also of society in general.’

Sport heeft positieve effecten op belangrijke zaken in het leven: een goede gezondheid, de mogelijkheid mee te doen in samenleving zowel jongens als meisjes.

Sport is leuk om te doen, daagt je uit je grenzen te leren kennen en je te ontwikkelen. Ook helpt het bij de ontwikkeling van wijken. Jongeren die zich actief met sport bezig houden, zullen zich minder vervelen, op straat rondhangen of zich met criminaliteit bezighouden.

Kinderen spelen en sporten met elkaar en zorgen daarmee voor verbinding en cohesie. Ook in Nederland zetten we sport in om die doelen te bereiken.

Elke jongere die door dit programma uit de criminaliteit of van de drugs afblijft, en elke jongere die zich door dit programma bewust wordt van het gevaar van aids/HIV beschouw ik als een succesverhaal.’

Nederlandse staatssecretaris Bussemaker bij de aftrap van een voetbalproject in Hillbrow, Johannesburg, Zuid-Afrika

Iedereen welkom

Sport brengt mensen samen. Sport heeft naast haar sportspecifieke en gezondheidsgerelateerde voordelen ook sociaal een grote impact. De meest genoemde redenen om te sporten zijn, naast het bevorderen van gezondheid en conditie, het beleven van plezier en het sporten samen met vrienden (bron: hoe fit is de Vlaming? 2002-2004). Gezien die sociale factor zo sterk meespeelt, is het belangrijk dat iedereen zich welkom voelt in de sportclub.

Voor sommige geniale projectideeën hoef je niet eerst uitgebreid te brainstormen met een groep creatievelingen om ze te vinden. Je plukt ze gewoon uit de realiteit. Run4Unity is er zo een. Duizenden jongeren van 9 tot 25 jaar lopen hierbij een estafette rond de aarde. En niet alleen voor de leut, ook voor de kick van wereldwijde verbondenheid. (...)

Het wordt een Rainbow-over-the-world (wereldomvattende regenboog) waarbij sportmanifestaties over de hele wereld een regenboog spannen van vrede en van universele verbondenheid. Telkens van 16u tot 17u in alle tijdzones van de aardbol, van Tokio tot Cochabamba in Bolivia, van het gebouw van de Verenigde Naties tot aan de grenzen van landen die in oorlog leven met elkaar zal een menigte jongeren van alle mogelijke culturen rennen voor een wereld van verdraagzaamheid, niet van haat. Hiermee vonden ze een originele manier om hun stem in de publieke opinie te laten klinken, als een krachtige roep om vrede te midden van het oorlogsgeweld dat alle dagen onze geglobaliseerde wereld bestookt.

Het startschot wordt gegeven op de Fiji-eilanden in de Stille Oceaan (een eilandengroep die uit meer dan driehonderd vulkanische eilanden bestaat). Daarna wordt de fakkel de hele dag van de ene tijdzone naar de andere doorgegeven, waarbij telkens om precies 16u plaatselijke tijd een nieuwe groep jongeren uit de startblokken gaat.

‘Ook van sport kunnen we een instrument van verbondenheid tussen mensen en volkeren maken’, zeggen de Juniors & Jongeren voor een Verenigde Wereld in een communiqué. Ze kozen als motto de

Gulden Regel: 'doe voor anderen wat je zou willen dat ze doen voor jou'. Bij alle wereldgodsdiensten vind je diezelfde gedachte terug. Het is een leefregel waarin deze jongeren zich, naast hun goede loopconditie, alle dagen willen trainen: thuis, op school, in de jeugdbeweging of sportclub. 'De Gulden Regel toegepast in de sport verandert de manier waarop ploegen tegenover elkaar staan. Ploegmaats, tegenspelers, de scheids, de coach, zelfs de supporters gaan meedoen in een geest van verbondenheid. Zoiets merk je al vlug: niemand wordt uitgesloten, iedereen geeft zich helemaal, is correct tegenover tegenspelers en scheids en wil delen in de vreugde van de winnende partij omwille van het gezamenlijke spelplezier.

Tegenover elkaar in de sport

Competitie

http://crushshotsports.com/wp-content/uploads/2013/10/Top_14_Rugby.jpg

<http://fitsit360.com/wp-content/uploads/2011/08/pushing-the-finish-line-300x214.jpg>

Supporters tegenover elkaar

<http://static.guim.co.uk/sys-images/Football/Pix/pictures/2009/8/12/1250094873692/Football-fans-001.jpg>

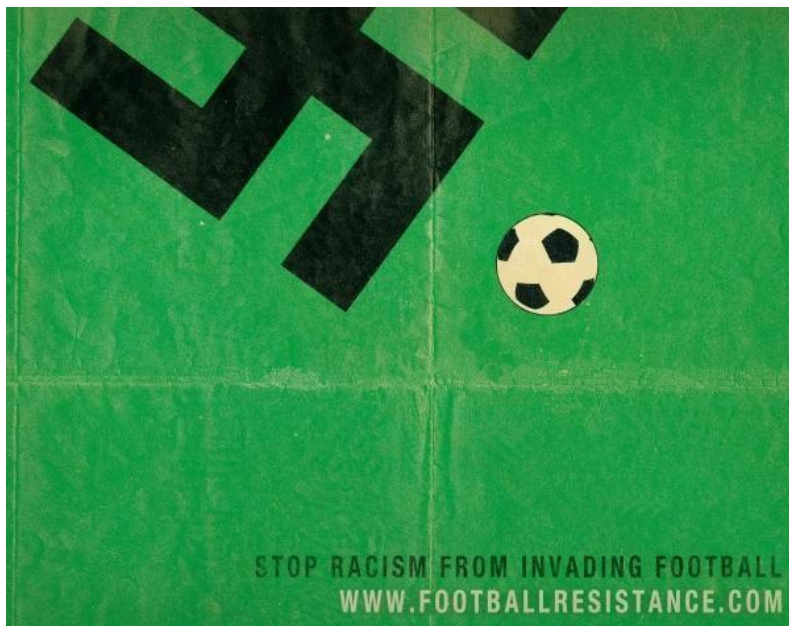

Sport en racisme

Het is 'niet normaal' wat er tijdens wedstrijden geroepen wordt naar de tegenstanders, de scheidsrechters etc. De leerlingen kennen vast wel voorbeelden.

© WWW.TOMCARTOON.BE

Hooliganisme

Truitjes wisselen uit respect

Truitjes wisselen is een ritueel dat voetballers vaak doen na een voetbalmatch, als teken van respect voor de andere ploeg.

http://www.uefa.org/MultimediaFiles/Photo/uefaorg/Respect/01/79/21/65/1792165_w2.jpg

Een commercial rond dit ritueel en respect voor iedereen in de sport, naar aanleiding van de UEFA cup in 2012.

Winnen en verliezen

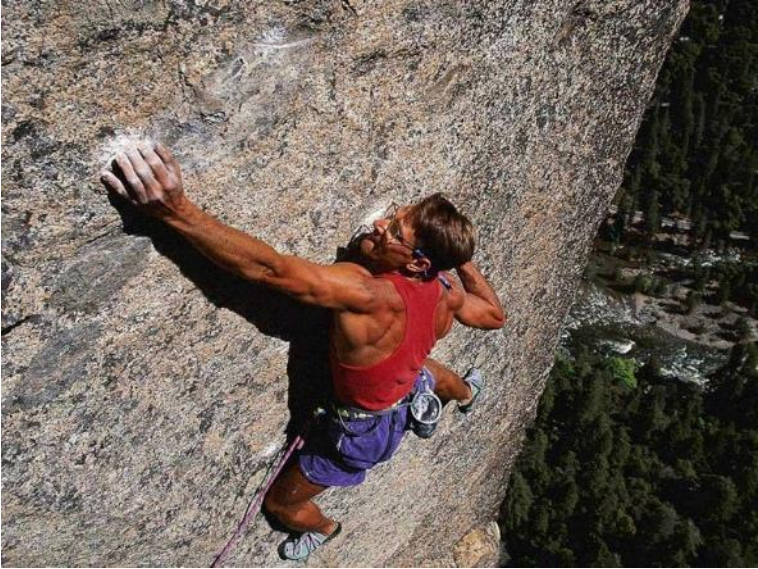

Over de grens?

Extreme sporten

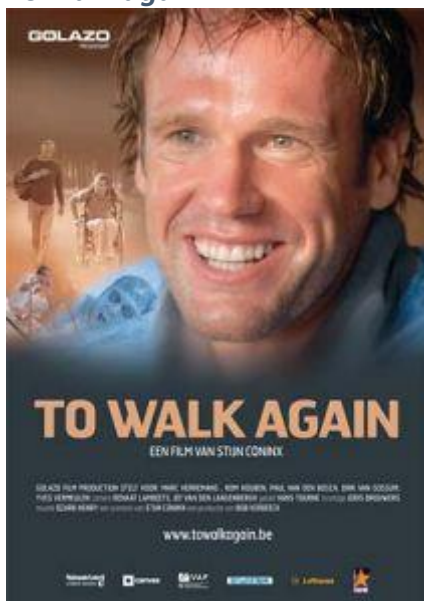
<http://www.grotescheur.nl>

Je eigen grenzen overwinnen

To walk again

www.sport.be

28 januari 2002. Nadien is het nooit meer hetzelfde geweest. Het zal ook nooit meer hetzelfde worden. Niet enkel mijn fiets en ikzelf maakten een verschrikkelijke buiteling. In hun kielzog volgde mijn hele leven.

Ik heb altijd in een hoge versnelling geleefd. *Citius, altius, fortius*. Sneller, hoger, sterker. Alles meemaken en van alles proeven. Niks missen! Leven! Op naar de top, naar het podium, het hoogste podium in de Ironman van Hawaï. Tot die dag...

Mijn val was een scharniermoment. Hoewel ik het nadien dikwijls drukker had dan me lief was, bleef er overdag, en vooral s nachts, soms nog veel e veel tijd over om te piekeren. Wat als? Waarom?

Is mijn leven slechter of beter geworden? Ik kan er zelf nog steeds niet echt een antwoord op geven. Alles is simpelweg anders geworden, niks is nog wat het was.

Of toch wel? Zijn mijn vrienden, mijn familie niet gebleven? Stond ik, minder dan negen maanden na mijn ongeval en omringd door het team dat me in oktober 2001 stuwde naar die prachtige zesde plaats, niet terug in Hawaï, waar ik al mijn dromen wilde waarmaken? De gevolgen van mijn val zinderden nog sterk na, de finish was toen nog ver, veel te ver. Maar ik was er, en ik leverde daar, ver van huis, vooral voor mijzelf het bewijs dat een gebroken rug geen gebroken leven betekent.

Toen ik terug thuiskwam van Hawaï hoopte ik dat de – soms toch wel overdreven – mediabelangstelling zou wegebben, en dat ik structuur zou kunnen brengen in mijn gehavende leven. Tijd voor een baan, voor vrienden, voor mijn relatie. Jongens toch, wat was dat een vergissing. Ik heb zelfs het gevoel dat toen alles maar echt op gang gekomen is.

Ik ben in Lanzarote met een verschrikkelijke plof neergekomen op die rots, en sindsdien stuit ik nog steeds verder, sneller en sneller, soms bergaf, maar meer nog bergop. Eigenlijk is het een beetje bizar. Mijn grote droom heb ik moeten opbergen en een groot aantal van mijn fysieke mogelijkheden zijn ongetwijfeld verdwenen. Maar andere dromen en andere capaciteiten, waarvan ik niet eens het bestaan vermoedde, zijn als door een vulkaanuitbarsting aan de oppervlakte gekomen.

Want het lijkt misschien een beetje bizar, maar door mijn val ben ik uit een soort egocentrische cirkel, een beetje eigen aan alle topsporters, gekomen. Ik heb oog gekregen voor zoveel andere dingen, en vooral ben ik vrij vlug gaan begrijpen dat ik niet de enige ben die in een rolstoel is terechtgekomen. Ik heb me gerealiseerd dat ik me, hoe dan ook, min of meer in een geprivilegieerde situatie bevind, en dat ik hiermee iets moet doen. Voor mezelf, maar misschien meer nog voor anderen.

Mijn grote droom ligt niet meer 20.000 kilometer van hier, op Big Island. Mijn grote droom is ooit opnieuw te wandelen. Ik weet dat sommigen deze droom weglachen, maar anderen geloven er samen met mij in. Maar ik zal er alles aan doen om deze droom waar te maken. Ik zal er mijn steen(tje) toe bijdragen. Is het niet meer voor mij en mijn huidige lotgenoten, dan toch voor de anderen die na mij in dezelfde situatie verzeild zijn geraakt.

Omdat, zoals Christopher Reeve het me zei, alles mogelijk is.

Ook opnieuw wandelen... (...)

Tijdens mijn laatste tiendaagse trainingsstage in Lanzarote trainde ik harder dan ooit tevoren. Op 10 dagen tijd trainde ik 48 uur, en dat in combinatie met de 18 uur die ik besteedde aan mijn revalidatieoefeningen. Ondanks deze trainingsarbeid voelde ik me sterker en sterker worden. Toen ik terug thuis kwam, deed ik mijn zwaarste training ooit. Ik reed met mijn handbike 7 uur ononderbroken op de rollen, afwisselend 10 minuten rustig en 20 minuten met een hoge intensiteit. Toen ik voelde dat ik deze training vlot verwerkte, wist ik dat niemand me dit jaar zou kunnen kloppen in Hawaï. (...)

Uiteindelijk draaide ik na iets minder dan 10 uur en 55 minuten Alii Drive op en tussen duizenden juichende toeschouwers reed ik richting finish, die ik overschreed met gebalde vuist en geflankeerd door mijn buddy's Dirk en Paul. Ik liet mijn tranen de vrije loop. Hiervoor had ik keihard gewerkt, hiervoor had ik al mijn mentale kracht moeten aanwenden. Mijn droom om ooit Hawaï te winnen was ondanks mijn ongeval, ondanks alles, toch uitgekomen. Ik was trots op mezelf en op al die mensen die me hadden gesteund. Zes deelnames in Hawaï leverden me een zes, derde, derde, tweede en eerste plaats op. Ondanks mijn gebroken rug met verlamming tot gevolg was het mooi geweest, meer dan mooi.

Het was ook genoeg geweest. Dit was de laatste keer dat ik hier in Kona over de finish zou komen. De volgende dag was er nog de Award Ceremony. Ik werd gehuldigd om mijn wereldtitel en ik kreeg een staande ovatie van alle deelnemers aan de Ironman. Hoewel ik wist dat het over en out was, kon dit applaus me emotioneel niet meer raken zoals dat vroeger wel het geval was. Nog maar eens voelde ik daar dat een streep trekken onder dit hoofdstuk de enige en juiste oplossing was.

Uit Marc Herremans, *To walk again. Knokken tot de finish*

Ethische vragen bij sport

Doping, prestatiedruk is ongezond..

Gelegitimeerd geweld?

<http://www.nrc.nl/wp-content/uploads/2012/08/bloed-568x439.jpg>

http://totallycoolpix.com/wp-content/uploads/2010/02122010_top_sport_2010/sport_25.jpg

http://totallycoolpix.com/wp-content/uploads/2010/02122010_top_sport_2010/sport_54.jpg

De vraag of gelegitimeerd geweld, in de zin van boksen bijvoorbeeld, vanuit een moreel gezichtspunt acceptabel is, wordt door sporttheoretici overwegend negatief beoordeeld. De bokspraktijk, zo menen Messner en Sabo, verheerlijkt geweld en draagt zo bij aan een toename van geweld in onze samenleving. Het doel van boksen benadrukt een attitude van minachting en gebrek aan respect jegens de tegenstander (Bredemeider & Shields). Boksen is een praktijk, waarbinnen de tegenstander wordt gedehumaniseerd, men beschouwt de tegenstander als object en niet als subject (Gerber). Boksen, zo stelt Parry onomwonden, is een immorele praktijk, die in principe geen plaats verdient binnen onze samenleving waarin het streven er op gericht is geweld terug te dringen. Binnen de bokssport wordt geboden wat elders in onze samenleving juist verboden wordt: geweld en roekeloos omgaan met de eigen en andermans gezondheid. Vanuit de theoretische hoek is de kritiek op de bokssport vaak niet mals en zou menigeen haar het liefst willen verbieden. Als een reactie hierop stelt Wacquant echter dat de bokscritici zelden of nooit de boksers zelf aan het woord hebben gelaten. Hoe zien en ervaren zij hun sport? Ook als een immorele praktijk, waarbij de tegenstander slechts als object wordt opgevat? Als een praktijk, waarbij het enkel en alleen gaat om het 'knock out' slaan van de tegenstander?

Uit Jan Tamboer, Johan Steenbergen, *Sportfilosofie*

Fair play

**KEEP
CALM
AND
FAIR
PLAY**

Sport en geld

De 20 best verdienende voetballers volgens World Soccer

	speler	club	nettosalaris
1	Zlatan Ibrahimovic	PSG	14,7 miljoen euro
2	Christiano Ronaldo	Real Madrid	14,4 miljoen euro
3	Radamel Falcao	AS Monaco	14,1 miljoen euro
4	Thiago Silva	PSG	12,1 miljoen euro
5	Lionel Messi	FC Barcelona	10,7 miljoen euro
6	Gareth Bale	Real Madrid	9,5 miljoen euro
7	Xavi Hernandez	FC Barcelona	8 miljoen euro
8	Andres Iniesta	FC Barcelona	8 miljoen euro
9	Wayne Rooney	Manchester United	7,7 miljoen euro
10	Didier Drogba	Galatasaray	7,6 miljoen euro
11	Robin Van Persie	Manchester United	7,5 miljoen euro
12	Yaya Touré	Manchester City	7,2 miljoen euro
13	Neymar	FC Barcelona	7 miljoen euro
14	Luis Suarez	Liverpool	6,8 miljoen euro
15	Daniele De Rossi	AS Roma	6,5 miljoen euro
16	Eden Hazard	Chelsea	6,4 miljoen euro
17	Fernando Torres	Chelsea	6,1 miljoen euro
18	Hulk	Zenit Sint-Petersburg	6 miljoen euro
19	John Terry	Chelsea	5,8 miljoen euro
20	Sergio Agüero	Manchester City	5,8 miljoen euro

Waarom aanvaardt de samenleving dat topsporters zo veel verdienen?

- “Die maatschappij zijn we natuurlijk met zijn allen en dus zijn we ook samen verantwoordelijk voor deze uitwassen. ‘We’ aanvaarden het waarschijnlijk onbewust omdat ‘we’ per sé het voetbalspelletje willen zien en inmiddels het zicht op deze extreme proporties kwijt zijn. Dat zulke beloningen van sporthelden en artiesten wel, maar van topbestuurders en bewindslieden niet wordt geaccepteerd is verbonden met de heldenstatus van de eerste twee ambachten.” (Hans V)
- “Het mag dan wel een spel van vraag en aanbod zijn ik vind het een schande. Niet alleen voetballers maar vandaag is de Forbes lijst weer uitgekomen en daaruit blijkt dat mensen miljarden dollars op zak hebben. Als ik dit altijd vertel hoor ik altijd ja maar de rijkere mensen werken harder voor hun geld of ze zijn hoger opgeleid dus niet iedereen kan hun werk doen. Als men dat verteld vergelijk ik het altijd met een haven arbeider. Haven arbeiders werken ook ontzettend hard, hebben zeer zwaar werk en omdat het fysiek belastend is kan niet iedereen het doen. Betekend dit dan ook dat zij veel loon krijgen? nee! Ik vind wel dat mensen in hogere posities meer loon moeten krijgen maar de proporties zijn nu wel erg zoek als je ziet dat er mensen zijn die inderdaad 100 keer meer verdienen dan een gemiddelde arbeider. Dit kan alleen als er iets fundamenteel mis is met de maatschappij waarin wij leven. Vooral voetballers zij hebben niet zo’n zware baan dat ze 100 keer meer loon verdienen dan een havenarbeider. Kortom onacceptabel!” (Anne)
- “Hier heeft de maatschappij denk ik weinig over te zeggen. Dit is gewoon een kwestie van vraag en aanbod. Als clubs over elkaar heen blijven bieden, kom je op een gegeven moment op dit soort bizar hoge bedragen. Voetbal = business.” (Roel)

Sport en reclame

Zoek reclamespotjes op waarin een sporter reclame maakt voor iets dat niets met sport te maken heeft ? Waarom werkt dat ?

Reclamespotjes voor een sportmerk.